

Curtea Europeana a Dreptu

rilor Omului (Sectia a treia), statuand in cadrul unei camere compuse din: Josep Casadevall, presedinte, Corneliu Birsan, Bostjan M. Zupancic, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, Luis Lopez Guerra, Ann Power, judecatori, si Santiago Quesada, grefier de sectie, dupa ce a deliberat in Camera de consiliu la 8 iulie 2008, pronunta urmatoarea hotarare, adoptata la aceasta data:

Procedura

1. La originea cauzei se afla o cerere (nr. 5984/02) indreptata impotriva Romaniei, prin care 11 cetateni ai acestui stat, domnii Petre Oancea, Dumitru Oancea, Alexandru Stoicescu, Gheorghe Stoicescu si Teodor Dumitrescu si doamnele Maria Scriciu, Maria Oancea-Dumitrescu, Elena Radulescu, Victoria Mazurca, Maria-Eugenia Pirlea si Margareta-Aurelia Constantinescu (reclamantii), au sesizat Curtea la data de 20 noiembrie 2001 in conformitate cu art. 34 din Conventia pentru apararea drepturilor omului si a libertatilor fundamentale (Conventia).
2. Reclamantii sunt reprezentati de doamna Eugenia Crangariu, avocat din Bucuresti. Guvernul Roman (Guvernul) este reprezentat prin agentul sau, domnul Razvan-Horatiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.
3. La data de 26 septembrie 2005, Curtea a decis sa comunice Guvernului plangerea. In conformitate cu art. 29 § 3 din Conventie, aceasta a decis, in plus, sa examineze in acelasi timp admisibilitatea si fondul cauzei.

In fapt

I. Circumstantele cauzei

4. Reclamantii au domiciliul in Bucuresti.

A. Restituirea imobilului catre reclamanti si actiunea de evacuare a chiriasilor statului

5. Printr-o hotarare judecatoreasca definitiva din 14 mai 1998, Judecatoria Sectorului 1 Bucuresti a admis actiunea in revendicare a unui bun imobil nationalizat in timpul regimului comunist, pe care reclamantii au introdus-o impotriva Consiliului Local al Municipiului Bucuresti.

Situat la nr. 53 pe Calea Grivitei din Bucuresti, acest bun se compunea din doua corpuri de cladire si din terenul aferent. La acel moment, unul dintre apartamentele imobilului era ocupat de sotii P., in temeiul unui contract de inchiriere pe care ei l-au incheiat anterior cu statul si care a fost prelungit de drept pentru o durata de 5 ani, conform Legii nr. 17/1994 privind prelungirea si reinnoirea contractelor de inchiriere de locuinte.

6. In baza unei decizii a primarului din Bucuresti, reclamantii, in calitatea lor de coproprietari, au fost pusi formal in posesia bunului lor la data de 10 noiembrie 1998. Sotii P., care au fost informati asupra deciziei primarului, au refuzat sa paraseasca locuinta sau sa incheie un contract de inchiriere cu reclamantii, in calitatea acestora de noi proprietari ai apartamentului. Ei i-au impiedicat pe acestia din urma si pe membrii familiilor lor sa beneficieze de prerogativele lor de proprietari, blocandu-le accesul la cladiri si la curtea imobilului lor prin inchidere cu un lacat, amenintandu-i verbal, precum si agresandu-i fizic si impiedicandu-i sa efectueze lucrarile necesare reabilitarii bunului lor. Comportamentul sotilor P. a fost sanctionat de catre organele de politie printr-un proces-verbal de contraventie din 20 aprilie 1999, confirmat printr-o sentinta din 16 noiembrie 1999 a Judecatoriei Sectorului 1 Bucuresti.

7. Avand in vedere comportamentul sotilor P., la 11 mai 1999, prin intermediul unui executor judecatoresc, reclamantii i-au somat sa paraseasca locuinta, atragandu-le atentia ca nu doreau sa incheie cu ei un contract de inchiriere; comportamentul lor agresiv a facut imposibila convietuirea in imobil, circumstanta de natura sa impiedice prorogarea legala a contractelor de inchiriere de locuinte conform art. 13 lit. i) din Ordonanta de urgenta a Guvernului nr. 40/1999 privind protectia chiriasilor sau reinnoirea contractelor de inchiriere privind unele suprafete locative si stabilirea chiriei pentru spatiile cu destinatia de locuinte (OUG nr. 40/1999).

8. Fata de refuzul sotilor P. de a da curs cererii lor, conform art. 25 si 24 lit. b) liniutele 1 si 3 din Legea locuintei nr. 114/1996 privind imobilele cu destinatia de locuinta (Legea nr. 114/1996) si art. 13 lit. i) din OUG nr. 40/1999, reclamantii au sesizat Judecatoria Sectorului 1 Bucuresti cu o actiune de evacuare, invocand faptul ca sotii P. impiedicau utilizarea normala a imobilului si refuzau plata chiriilor.

9. Printr-o hotarare judecatoreasca din 7 iunie 2000, judecatoria a admis actiunea si a dispus evacuarea sotilor P. din imobilul reclamantilor. Intemeindu-se pe declaratiile martorilor audiati, pe Procesul-verbal din 20 aprilie 1999 si pe refuzul paratilor de a raspunde intrebarilor adresate de judecatori (interogatoriu), instanta a considerat ca sotii P. ocupa apartamentul fara titlu locativ si ca ei au avut un comportament care a facut imposibila convietuirea in imobil si impiedica utilizarea normala a locuintei. Aceasta hotarare a fost confirmata printr-o hotarare din 16 ianuarie 2001, pronuntata de Tribunalul Bucuresti in urma exercitarii caii de atac a apelului de catre sotii P.

10. In calea de atac a recursului, exercitata de sotii P., printr-o hotarare irevocabila din 22 mai 2001, Curtea de Apel Bucuresti a casat deciziile pronuntate de instantele inferioare si, pe fond, a respins actiunea de evacuare a sotilor P. Curtea de Apel constata ca sotii P. au avut un comportament condamnabil fata de reclamanti, manifestandu-si astfel nemulțumirea cu privire la calitatea lor de noi proprietari, dar ca un asemenea comportament nu corespundea cazului prevazut de art. 13 lit. i) din OUG nr. 40/1999, care trebuie sa fie interpretat ca privind exclusiv raporturile dintre diferitii locatari ai unui imobil. In consecinta, instanta a considerat ca in conformitate cu art. 11 din OUG nr. 40/1999 trebuia sa se prelungeasca de drept contractul de inchiriere incheiat de sotii P. cu statul si ca era obligatia reclamantilor de a trimite o notificare paratilor, printr-un executor judecatoresc, conform art. 10 din OUG nr. 40/1999, pentru a-i invita sa incheie un contract de inchiriere.

B. A doua actiune de evacuare

11. Printr-o hotarare judecatoreasca din 14 februarie 2005, Judecatoria Sectorului 1 Bucuresti a admis actiunea reclamantilor de evacuare a sotilor P. din imobilul in cauza datorita absentei titlului locativ al acestora din urma, observand ca in aprilie 2004 OUG nr. 40/1999 a incetat sa isi produca efectele sale referitoare la prorogarea de drept a contractelor de inchiriere si ca acel contract de inchiriere de care beneficiau paratii nu putea fi reinnoit in conformitate cu art. 14 din OUG nr. 40/1999, avand in vedere absenta oricarui contract incheiat intre petitionari si sotii P. In cadrul caii de atac a apelului exercitate de sotii P. reclamantii au invederat ca primii nu au dovedit ca au platit chirii datorate pentru apartamentul in litigiu. Printr-o hotarare din 15 noiembrie 2005, Tribunalul Bucuresti confirma hotararea pronuntata in prima instanta.

12. Printr-o hotarare judecatoreasca din 6 septembrie 2006, adoptata cu majoritate, Curtea de Apel Bucuresti a respins actiunea de evacuare a sotilor P. In conformitate cu art. 14 din OUG nr. 40/1999, aceasta a apreciat ca omisiunea proprietarilor de a le trimite o notificare respectand conditiile stricte de fond si de forma prevazute in ordonanta mai sus citata se sanctiona prin reinnoirea contractului de inchiriere incheiat de sotii P. cu statul pentru aceeasi durata de 5 ani. Pe de alta parte, Curtea de Apel considera ca existenta litigiilor intre reclamanti si sotii P. nu era pertinenta din acest punct de vedere. In concluzie, in temeiul art. 11 alin. (1) si al art. 22 alin. (3) din OUG nr. 40/1999, Curtea de Apel aprecia, de asemenea, ca lipsa platii chiriilor de catre sotii P. nu poate fi invocata de proprietari ca motiv pentru evacuarea acestora din apartamentul lor.

13. Rezulta din informatiile furnizate de reclamanti ca ei nu au recuperat, pana in prezent, bunul lor ocupat de sotii P., care continua sa locuiasca in imobil fara a plati nicio chirie.

C. Plangere penala privind refuzul unui tert de a respecta o hotarare judecatoreasca irevocabila avand ca obiect un imobil

14. In conformitate cu art. 271 alin. 2 din Codul penal, reclamantii au depus o plangere penala la parchetul de pe langa Judecatoria Sectorului 1 Bucuresti, aratand ca sotii P. i-au impiedicat sa patrunda in curtea imobilului care le-a fost restituit prin Hotararea definitiva din 14 mai 1998.

15. Printr-o hotarare din 4 noiembrie 2005, Tribunalul Bucuresti a casat cu trimitere rezolutia de neincepere a urmaririi penale data de parchet privind plangerea reclamantilor. O noua neincepere a urmaririi penale data de parchetul sus-mentionat la 20 decembrie 2006 a fost infirmata printr-o rezolutie din 9 martie 2007 a prim-procurorului parchetului sus-mentionat, care, in temeiul hotararii judecatoresti mentionate mai sus, a ordonat o noua examinare a plangerii penale a reclamantilor. Prim-procurorul a constatat ca P.L. a recunoscut ca sotul ei, in

martie 2004, a blocat accesul reclamantilor in curtea imobilului si a retinut ca examinarea faptelor comise se impune chiar daca sotii P. au permis ulterior un acces partial. Rezulta din dosar ca procedura in discutie este in continuare in curs.

II. Dreptul intern pertinent

16. Esentialul reglementarii interne pertinente in materie, si anume extrase din Legea nr. 5/1973 privind administrarea locuintelor si raporturile dintre proprietar si chiriasi (Legea nr. 5/1973), Legea locuintei nr. 114 din 11 octombrie 1996 (Legea nr. 114/1996), precum si Ordonanta de urgenta a Guvernului nr. 40 din 8 aprilie 1999 privind protectia chiriasilor si stabilirea chiriei pentru spatiile cu destinatia de locuinte (OUG nr. 40/1999) si Legea nr. 241 din 16 mai 2001 care a aprobat OUG nr. 40/1999 (Legea nr. 241/2001), este descris in hotararile Radovici si Stanescu impotriva Romaniei (nr. 68.479/01, 71.351/01 si 71.352/01, cauze conexate, §§ 53 - 58, din 2 noiembrie 2006) si Burzo impotriva Romaniei (nr. 75.240/01, § 29, 4 martie 2008).

17. Art. 271 alin. 2 din Codul penal sanctioneaza infractiunea de impiedicare a unei persoane de a utiliza o locuinta sau un imobil detinute de aceasta in temeiul unei hotarari judecatoresti definitive. Utilizarea amenintarilor sau a violentei constituie circumstante agravante. Art. 320 din Codul penal sanctioneaza, numai in baza unei plangeri penale a partii vatamate, faptul de a impiedica utilizarea normala a unei locuinte. Pe de alta parte, conditiile impuse pentru introducerea unei actiuni civile posesorii impotriva unei tulburari de posesie comise cu sau fara violenta sunt descrise in Hotararea Puscas impotriva Romaniei (nr. 30.502/03, § 41 in fine, 11 octombrie 2007).

In drept

I. Cu privire la incalcarea invocata a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Conventie

18. Reclamantii invoca o incalcare a dreptului lor la respectarea bunurilor, avand in vedere imposibilitatea de a obtine evacuarea sotilor P. din imobilul lor, acestia din urma ocupand un apartament din acest imobil fara titlu locativ si fara sa plateasca vreo chirie, dar si reglementarea in materie de prorogare a contractelor de inchiriere a locuintelor (OUG nr. 40/1999) care le-ar impune o sarcina disproportionata. Acestia au adaugat ca sotii P. le-au impiedicat accesul in curtea imobilului. Ei invoca art. 1 din Protocolul nr. 1 la Conventie, astfel redactat:

"Orice persoana fizica sau juridica are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decat pentru cauza de utilitate publica si in conditiile prevazute de lege si de principiile generale ale dreptului international.

Dispozitiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le considera necesare pentru a reglementa folosinta bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contributii sau a amenzilor."

19. Guvernul se opune acestei teze.

A. Cu privire la admisibilitate

20. In masura in care plangerea reclamantilor comporta o examinare speciala asupra faptului ca sotii P. le-au blocat accesul la curtea imobilului, Curtea observa ca, spre deosebire de cazul apartamentului litigios ocupat conform OUG nr. 40/1999 care va face obiectul unei examinari distincte mai jos, rezulta din sustinerile celor interesati ca incalcarea dreptului lor de proprietate, fata de restul imobilului, s-ar datora comportamentului sotilor P. Curtea releva ca mai multe cai de recurs se dovedesc a fi deschise petitionerilor pentru a inlatura obstructionarea dreptului lor la respectarea bunurilor, comisa de persoane particulare prin incalcari de fapt (paragraful 17 de mai sus), si ca, de altfel, ei au sesizat parchetul competent cu o plangere penala impotriva sotilor P. conform art. 271 alin. 2 din Codul penal, necontestand sub nicio forma in speta caracterul efectiv al acestei cai de atac, a carei examinare este pana in prezent in curs de derulare.

21. Avand in vedere cele de mai sus, Curtea considera ca aceasta parte a plangerii trebuie sa fie respinsa pentru neepuizarea cailor de recurs interne, in aplicarea art. 35 §§ 1 si 4 din Conventie.

22. Cu privire la restul plangerii, Guvernul a ridicat o exceptie legata de neepuizarea cailor de recurs interne. Dupa parerea acestuia, reclamantii ar putea initia impotriva sotilor P. o procedura de evacuare intemeiata pe art. 24 din Legea nr. 114/1996 si sa reclame in mod expres neplata chiriilor timp de peste 3 luni consecutive. Pe de alta parte, acesta sustine ca reclamantii ar fi putut sesiza instantele interne cu o actiune in evacuare a sotilor P. la implinirea termenului de 5 ani prevazut de OUG nr. 40/1999 pentru prorogarea de drept a contractului de inchiriere in favoarea chiriasilor, fie dupa 8 aprilie 2004, considerand ca dupa aceasta data reinnoirea contractului de inchiriere nu poate interveni decat prin acordul partilor in cauza. Guvernul depune la dosar exemple de jurisprudenta interna referitoare la litigii locative.

23. Reclamantii nu au prezentat observatii cu privire la acest aspect.

24. Curtea reaminteste ca a statuat in mai multe cauze ca actiunea in evacuare intemeiata pe art. 24 lit. b) din Legea nr. 114/1996 nu era eficienta in cazul proprietarilor care se aflau in situatia reclamantilor si nu observa niciun motiv de a ajunge la o alta concluzie in speta (a se vedea, printre altele, Radovici si Stanescu impotriva Romaniei, nr. 68.479/01, nr. 71.351/01 si nr. 71.352/01, §§ 62-66, 2 noiembrie 2006, Spanoche impotriva Romaniei, nr. 3.864/03, §§ 42-45, 26 iulie 2007, si Arsenovici impotriva Romaniei, nr. 77.210/01, §§ 30-32, 7 februarie 2008). De altfel, ca si in prima cauza mentionata mai sus, Curtea observa ca reclamantii si-au

intemeiat actiunea in evacuare si pe neachitarea chiriilor de catre ocupantii apartamentului lor (sfarsitul paragrafului 8 de mai sus). In plus, Curtea releva ca, daca o parte a hotararilor prezentate de Guvern se refera la procedurile privind aplicarea art. 24 in discutie, acesta din urma nu a demonstrat ca deciziile mentionate au dobandit autoritate de lucru judecat, deoarece acestea erau susceptibile de a fi modificate prin recurs.

25. Cu referire la introducerea unei actiuni in evacuare a ocupantilor apartamentului lor dupa data de 8 aprilie 2004, cand, din punctul de vedere al Guvernului, efectele OUG nr. 40/1999 referitoare la reinnoirea de drept a contractelor de inchiriere a locuintelor au incetat, Curtea constata ca reclamantii au demarat o astfel de procedura, dar actiunea a fost respinsa de instantele interne (paragrafele 11 si 12 de mai sus).

26. In consecinta, se impune a se respinge exceptia ridicata de Guvern cu referire la neepuizarea cailor de recurs sub cele doua aspecte ale sale.

27. Pe de alta parte, Curtea constata ca, in ceea ce priveste apartamentul ocupat de sotii P. conform dispozitiilor legale in materie de protectie a chiriilor, acest petit nu este in mod manifest nefondat in sensul art. 35 § 3 din Conventie. Curtea releva pe de alta parte ca nu exista niciun motiv de inadmisibilitate. Se impune deci a fi declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

28. Guvernul considera ca ingerinta autoritatilor in dreptul reclamantilor de a-si folosi bunul lor, ingerinta care decurge din respingerea actiunii in evacuare a sotilor P., era prevazuta de lege, respectiv de OUG nr. 40/1999, urmarind un scop legitim, acela de a asigura protectia intereselor chiriilor intr-o situatie caracterizata prin penuria locuintelor ieftine, si era proportionala cu scopul in discutie. Dupa ce a reiterat argumentele prezentate asupra admisibilitatii, facand trimitere la Cauza Robitu impotriva Romaniei examinata de catre Comisie [nr. 33.352/96, Decizia din 20 mai 1998, Decizii si rapoarte (DR) 49], si, in sfarsit, a rezumat dispozitiile OUG nr. 40/1999, Guvernul a concluzionat ca prezenta cauza este diferita de cauzele Hutten-Czapska impotriva Poloniei ([MC], nr. 35.014/97, 19 iunie 2006) si Immobiliare Saffi impotriva Italiei ([MC], nr. 22.774/93, CEDO 1999-V).

29. Reclamantii nu au prezentat observatii in replica.

30. Curtea a avut deja ocazia de a afirma ca OUG nr. 40/1999 se analizeaza ca o reglementare a folosintei bunurilor, care urmareste un scop de interes general, si ca sistemul astfel creat de catre autoritatile nationale nu este criticabil in sine. Cu toate acestea, dupa ce a examinat si a identificat dispozitiile defectuoase si lacunele din OUG nr. 40/1999, Curtea a statuat si ca a sanctiona proprietarii care au omis sa se conformeze conditiilor de forma prevazute de OUG nr. 40/1999, impunandu-le o obligatie atat de apasatoare ca aceea de a pastra fostii chiriasi ai statului in imobilul lor timp de mai multi ani, fara nicio posibilitate concreta si reala de a percepe o chirie, constituie o sarcina deosebita si exorbitanta, de natura sa rupa justul echilibru intre protectia dreptului persoanei la respectarea bunurilor sale si exigentele interesului general (a se vedea, printre altele, Radovici si Stanescu, citata anterior, § 89).

31. Curtea considera ca situatia din speta este similara celei descrise in Cauza Radovici si

Stanescu, menționată anterior. Respinsă de către instanțele interne, acțiunile lor de evacuare a vechilor chiriași ai statului care ocupau apartamentul lor și au refuzat să încheie un contract de închiriere cu aceștia, și obligați să găzduiască acești locatari ca urmare a nerespectării dispozițiilor stricte ale OUG nr. 40/1999, ale cărei lacune au fost menționate mai sus, reclamantii s-au văzut, timp de mai mulți ani, în imposibilitatea de a folosi apartamentul în discuție sau de a obține chirii. Pe de altă parte, în aplicarea OUG nr. 40/1999, instanțele interne au considerat că neplata chiriilor de către soții P. nu poate fi invocată ca motiv de evacuare de către reclamanti, proprietarii apartamentului în cauză.

32. În consecință, Curtea consideră că nu se impune îndepărtarea de la jurisprudența citată anterior și că art. 1 din Protocolul nr.

1 la Convenție a fost încălcat.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

33. În termenii art. 41 din Convenție:

"În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă."

A. Prejudiciu

34. Invocând un raport de expertiză, reclamantii pretind 3.790 euro pentru prejudiciul material produs prin neplata chiriilor de către soții P. pentru apartamentul în discuție între decembrie 1998 și mai 2007 și 32.640 euro pentru daunele produse prin lipsa de folosință a unor alte părți ale imobilului datorită comportamentului soților P. Pe de altă parte, reclamantii solicită 10.000 euro pentru fiecare dintre ei pentru prejudiciul moral suferit datorită frustrării și umilinței resimțite prin imposibilitatea de folosire a imobilului lor.

35. Cu privire la despăgubirile materiale invocate, Guvernul observă că obiectul material al plângerii este reprezentat de apartamentul închiriat soților P. Admitând că suma de 3.790 euro reprezintă o estimare rezonabilă a chiriilor nepercepute pentru acest apartament, acesta se opune la acordarea altei sume cu acest titlu. În ceea ce privește prejudiciul moral invocat, Guvernul face trimitere la cauze similare judecate de Curte și consideră că suma solicitată este excesivă.

36. Cu referire la cererea privind daunele materiale, Curtea a constatat în speță o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, motivată de restricțiile suferite de reclamanti timp de mai mulți ani privind folosința apartamentului lor, ocupat de către soții P., restricții rezultate din OUG nr. 40/1999, precum și imposibilitatea de a obține obligarea ocupanților acestui apartament să plătească o chirie. Curtea nu observă nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și dauna materială invocată, datorată lipsei de folosință a unor alte părți ale imobilului decât apartamentul ocupat de soții P., și respinge cererea petiționarilor sub acest aspect. În schimb, Curtea consideră că acordarea unei sume pentru lipsirea de folosință a apartamentului în cauză este în legătură directă cu încălcarea constatată. În plus, Curtea reține că în speță soții P.

continua sa ocupe apartamentul reclamantilor fara a plati nici macar o chirie modica (a se vedea Popescu si Toader, nr. 27.086/02, § 47, 8 martie 2007, si Tarik impotriva Romaniei, nr. 75.849/01, § 68 in fine, 7 februarie 2008).

37. In consecinta, Curtea considera ca se cuvine sa se acorde impreuna tuturor petitionarilor suma integrala ceruta cu titlu de daune materiale, respectiv 3.790 euro.

38. Pe de alta parte, Curtea apreciaza ca reclamantii au suferit un prejudiciu moral datorat frustrarii provocate prin atingerea adusa dreptului lor de folosinta a apartamentului in discutie. Avand in vedere ansamblul elementelor aflate in posesia sa si statuand in echitate, conform art. 41 din Conventie, Curtea acorda 1.000 euro fiecaruia dintre petitionari pentru prejudiciul moral suferit.

B. Cheltuieli de judecata

39. Reclamantii nu au prezentat cererea de rambursare a cheltuielilor de judecata suportate pentru procedurile in fata jurisdictiilor interne sau in fata Curtii.

C. Dobanzi moratorii

40. Curtea apreciaza ca adecvat sa se calculeze majorarile de intarziere la nivelul ratei dobanzii facilitatii de credit marginal a Bancii Centrale Europene, majorata cu 3 puncte procentuale.

Pentru aceste motive, In unanimitate, Curtea:

1. declara cererea admisibila in ceea ce priveste capatul de cerere privitor la art. 1 din Protocolul nr. 1 la Conventie si referitor la atingerea dreptului reclamantilor de folosinta a apartamentului ocupat de catre sotii P. si inadmisibila pentru rest;

2. hotaraste ca a avut loc o incalcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Conventie;

3. hotaraste:

a) ca statul parat trebuie sa le plateasca reclamantilor, in termen de 3 luni incepand din ziua cand hotararea va ramane definitiva, conform art. 44 § 2 din Conventie, sumele urmatoare, convertite in moneda statului parat la cursul de schimb aplicabil la data platii:

(i) 3.790 euro (trei mii sapte sute nouazeci euro), impreuna, reclamantilor, plus orice suma putand fi datorata cu titlu de impozit, cu titlu de daune materiale;

(ii) 1.000 euro (una mie euro) fiecaruia dintre reclamanti, plus orice suma putand fi datorata cu titlu de impozit, cu titlu de daune morale;

b) ca incepand de la expirarea termenului de mai sus si pana la achitarea efectiva, aceste sume vor fi majorate cu o dobanda simpla la o rata egala cu cea a facilitatii de imprumut marginal a Bancii Centrale Europene aplicabila in aceasta perioada, majorata cu 3 puncte procentuale;

4. respinge restul cererii de satisfactie echitabila.

Redactata in limba franceza, apoi comunicata in scris la data de 29 iulie 2008, in aplicarea art. 77 §§ 2 si 3 din Regulament.

Josep Casadevall, Santiago Quesada,
presedinte grefier